

ЗОРАН ЂИНЂИЋ: Даме и господо народни посланици, у демократским земљама је уобичајено да програм Владе следи из изборног програма оне политичке групације, која је добила поверење грађана. Ми желимо да у Србији успоставимо демократске односе и утолико сматрамо да је природно да онај програм, са којим је Демократска опозиција Србије

добила двотрећинску већину на претходним изборима, из које већине проистиче и ова скупштина, да тај програм заправо представља и програм ове владе.

Ми ћемо га у паузи заједно са овим експозеом поделити народним посланицима и све оно што пише у том изборном програму јесте наша обавеза за мандат, за који смо добили поверење.

Наравно, у складу са обичајним прописима, ја ћу изложити један резиме тог програма као кратак експозе данас овде о намерама наше владе у наредном периоду. Све оно што будем данас рекао такође представља обавезу наше будуће демократске владе.

Пре тога, желим да вам честитам на избору за народне посланике. Делим ваше узбуђење и узбуђење јавности, које је спровом везано за овај састав парламента и ову данашњу седницу, јер је то први пут после 60 година да је Србија добила истински демократски парламент и доби ће истински демократску владу. (Буран аплауз)

У томе је, наравно, наше велико задовољство, велика част, али у томе је и наша велика обавеза. Јер, стање, које затичемо, стање које треба реформама да поправимо, драмитично је лоше. По свим меродавним показатељима ми смо данас на последњем месту у Европи. По животном стандарду и куповној моћи нашег становништва, по степену запослености наших грађана, по стању и старости наше технологије и саобраћајне инфраструктуре, по задужености наших предузећа према иностранству, међусобно према банкама, по степену задужености наше земље у целини, по степену безбедности наших дома, наших кућа, наших граница, ми смо данас далеко од онога што желимо и што замишљамо под појмом једне модерне и ефикасне српске државе. Чак и више од тога, то није чак ни она Србија, у којој смо ми одрастали, Србија наших родитеља, у којој је било и сигурних радних места, у којој се куповало, у којој се ишло на летовање и на зимовање, у којој су била безбедна и школска дворишта, и улице и границе.

Задатак, који ми данас преузимамо као наслеђе ових последњих десет година, веома је тежак, изазови су веома велики, али и шанса да се упишемо у историју као генерација, која је једну земљу поново вратила на њен прави пут. Та шанса такође је веома велика. Зато нам је потребна сарадња целог парламента, целе наше земље.

Наравно, неизоставно се поставља питање шта се у међувремену десило и како смо од једне средње развијене европске земље дошли на последње место на европској лествици. Прави одговор и потпуни одговор на то питање може да да само историја. Ово није место, на коме треба да вршимо анализе и да расправљамо о историјским и политичким одговорностима.

Оно што могу да кажем, сигурно делећи и ваше уверење, јесте да одговорност за то што нам се десило не сносе грађани, одговорност сноси власт. Јер, грађани су били спремни и данас су спремни да ову земљу учине успешном, богатом и срећном. Оно што је недостајало свих ових година била је јесна политичка воља да се то учини и јасна стратегија и план пута како да се то учини.

Србија је ових 10 година била препуштена на милост и немилост бруталним интересним групама у самој земљи и међународним интересима изван наше земље. То време је завршено и данас можемо да кажемо да је оно завршено. После 5. октобра Србија је узела своју судбину у своје руке. Ово што ми данас радимо, конституисање домократске Владе можемо у симболичном смислу да сматрамо 6. октобром. Ова Влада данас добија мандат који нам је дао народ на улицама Србије, мандат за промене. Онога дана када заборавимо тај мандат и када помислимо да смо добили мандат да владамо, тога дана смо изгубили. Тај губитак био би много већи него само губитак власти. То би био губитак части, то би био губитак историје.

Због тога, сваки дана ове Владе ми ћемо запамтити. Изабрани смо да спроведемо реформе те реформе подразумевају неколико битних приоритета, неколико битних услова које треба да испунимо, да бисмо земљи вратили кредитабилитет, достојанство, снагу и да би се нашој земљи могао да врати изгубљени мир, задовољство и срећа. Нажалост, неколико тих приоритета не зависе само од нас. Ми смо из затекли и треба да их решавамо.

Први се односи на општу политичку стабилност региона и ту је неколико елемената. Демократски начин решавања односа Србије и Црне Горе. Решавање кризе са тероризмом на југу Србије, проналажење модалитета сарадње у региону, пре свега, са суседима из бивше Југославије.

Други услов су стабилне демократске институције у Србији. Ми морамо да поставимо независно судство, модерну државну управу, ефикасан систем јавних служби и сервиса, да би наши грађани могли да остварују своје интересе и да би они који желе да улажу у нашу земљу, били сигурни да су те инвестиције безбедне.

Трећи услов је добро законодавство, пре свега, у области пословања.

Четврти услов је квалитетна саобраћајна инфраструктура, да би у нашој земљи могло брзо и безбедно да се путује да би робе могле брзо да се превозе.

Конечно, пети услов за напредовање ове земље је квалифицирана радна снага и квалитетан менаџмент у нашим предузећима и нашој привреди.

Излажем ове услове који изгледају врло тешко са пуном свешћу, његовој тежини, али са пуним уверењем да у овом мандату од четири године ови услови могу и хоће бити испуњени. Треба да будемо Влада која ће по завршетку свога мандата наредној Влади оставити једну земљу у напредовању, у изградњи, у просперитету.

Желим само неколико кратких напомена о свакој од ових наведених тачака. На крају, Демократска опозиција Србије која даје мандат овој Влади и задатке, јасни су по свим тим питањима. Ми нашим колегама у Црној Гори кажемо, дајте да се договоримо да изаберемо решење које у себе носи најмање ризика. Дајте да се посветимо приоритетним питањима обнове, економије и враћања наше земље у изгубљене европске интеграције. Немојмо да се бавимо сами собом, бавимо се будућношћу.

Због тога предлажемо, дајте реформом већ постојеће југословенске државе да решимо све отворене проблеме на реализацији измене Србије и Црне Горе. То је наша фер понуда. Ја се надам да ће они прихватити. Мислим да је већа част ући у историју као генерација која је Балкан довела у епоху просперитета и мира, која је за нашу земљу трајно решила питање њеног европског припадништва, него ући у историју као политичари који су прибавили суверенитет, или међународно признање за своју државу. Има времена и за ту сујету. Сада је време да се реше велики историјски проблеми региона као таквог. Можемо то заједно да урадимо.

Ми смо спремни са нашим колегама у Црној Гори и са свим другим људима у балканским државама, који то желе, да направимо једну заједничку концепцију будућности, мирне, просперитетне будућности.

Албанцима са Косова кажемо промениле су се околности. Све економске и људске интересе ви данас можете да остварите само у сарадњи са Србијом и само преко Србије. Јер ми смо постали мотор развоја. Србија поново постаје локомотива Балкана. А, пре до неколико месеци било је могуће сваку политику издејствовати против Србије. Данас је могуће на Балкану сваку политику издејствовати само у сарадњи са Србијом.

Ми смо спремни за такву сарадњу, са умереним људима, са људима који су се одрекли екстремизма и са људима који су спремни да разговарају. Који су спремни да људске и породичне интересе ставе изнад надуваних националних интереса и националних митологија.

Наша решења за југ Србије су позната. Ми желимо да умереним Албанцима понудимо интеграцију у социјални и политички систем Србије, а да се са тероризмом и екстремизмом одлучно боримо, као што то чини свака демократска држава. Са терористима нема компромиса. Зато са свима онима који желе да живе у нашој земљи има компромиса и ми пружамо руку и очекујемо позитиван одговор. Наравно, потпуно смо свесни тога да безбедност и стабилност региона зависи, у највећој мери, од односа у самој Србији. И, наша преговарачка позиција по свим овим тачкама, наша политичка позиција биће много јача ако институције Србије, ако држава Србија, ако деловање органа Србије буде такво да импонују, да буде част поново сарађивати са нама, да буде ризично сукобити се са нама. То изискује читав низ реформи наше државе, нашег друштва и наше економије. Пред нама су два велика проблема.

Један је у потпуном сиромашењу нашег грађанства и расулу наше економије. Други проблем је у томе што је наше друштво поларизовано у једну велику сиромашну мањину и једну малу преогату већину. Та поларизација подрива стабилност наше нације и наше државе. Институцијама се не верује, јер оне су у протеклом периоду служиле, као инструмент, у рукама привилегованих и богатих. Не треба да се заваравамо. Људи данас сумњају у политику и политичаре као такве. Људи данас не верују институцијама као таквим, не само претходној власти, не само одређеној групи људи.

Наша велика обавеза је да повратимо кредитабилитет институција, да власт поново постане позитивна реч у српском језику и да политичари постану поново омиљена професија у Србији. То неће бити лако, али то најпре подразумева рапчишћавање прошлости, свођење рачуна са оним што је претходна власт урадила, чиме је дискредитовала све институције у овој држави, и Парламент и судство и Владу и државне медије и све оно што јој је стајало на располагању.

Због тога један од првих приоритета наше Владе и Парламента у целини свођење рачуна са прошлешћу која се односи најпре на она најтежа кривична дела: убијање људи из политичких разлога. Преузели смо обавезу и иза те обавезе чврсто стојимо да у најскоријем могућем времену, а када кажем најскоријем, ту мислим на дане и седмице, не на месеце, расветлимо убиство Славка Ђурувије, убиство на Ибарској магистрали, отмицу Ивана Стамболића, и друга убиства у нашој земљи, иза којих очигледно стоје политички мотиви. Налогодавци и извршиоци тих убистава морају се наћи пред лицем правде. Оформићемо, на следећем заседању, једну парламентарну комисију која ће се забавити евентуалним, на жалост, вероватним учешћем неких државних органа у тешким кривичним делима. Овај Парламент ће одлучивати о томе и како реформисати те органе, пре

свега, Службу државне безбедности и јавну безбедност, да се те ствари више у будућности не понове.

Такође, пред лицем правде, наше правде, домаће правде, морају се наћи и они који су вршењем тешких кривичних дела над хуманошћу, над цивилима, убијањем деце и жена покушавали да изживе неки свој лажни патриотизам. Они су окаљали име српског народа. Ми не желимо да носимо колективну одговорност због тога. Ако постоје докази о индивидуалној личној одговорности, сви ти случајеви наћи ће се пред нашим судством и биће санкционисани.

Међутим, у протеклих 10 година десио се извршен је један економски злочин. Одузете су и отете паре милионима људи. Неко ће да каже да је реч - злочин - претешка у овом контексту. Ја мислим да није. Ко зна колико је хроничних болесника умрло зато што нису могли да купе лекове, а њихов тешко зарађен новац био је замрзнут у такозваној старој девизној штедњи. Колико је бракова пропало, или није основано због беде и сиромаштва, колико је породица разорено, колико је деце било несрећно због тешких услова живота због којих грађани нису били криви, који су били изазвани једном криминалном економском политиком, која је прављена тако да мањина има све, да већина нема ништа.

Морамо да се суочимо са том чињеницом. Када говоримо о својењу рачуна са прошлоПи, да будемо спремни да се сукобимо и са тим моћним финансијским интересним групама које данас брзо мењају страну, који нису били високи партијски функционери, али су зато били иза њихових леђа и спремни су данас да стану иза леђа свакога од нас. Ми то не смејмо да дозволимо. Наша обавеза пред опљачканим народом је да кажемо истину о томе ко је имао користи у ових 10 година санкција, блокаде и економског пропадања. (Аплауз).

Парламенту ћемо предложити, тема је осетљива и креће се на ивици познатог правног система и постоје примери из прошлости да је то рађено, ми ћемо врло детаљно пристудирати искуства других земаља и видећемо како је могуће, крећући се у оквирима законодавства и правног система, ипак учинити неке ствари да се санкционишу финансијске и друге афере из прошлости. Ми ћемо парламенту предложити неколико таквих мера и закона који треба да санкционишу финансијске и друге злоупотребе, али и случајеве коришћења санкција и блокаде за неумерено богаћење.

Размишљамо о једнократном порезу на екстра профит остварен у условима санкција и блокади. Ти услови су, на пример, добијање кредита из примарне емисије током хиперинфлације, откуп девиза од Народне банке по курсу који је био знатно нижи од реалног, коришћење монополског положаја, ослобађање од плаћања пореза и царине. Такође, разматрамо могућност опорезивања функционерских станови и вила, који су добијени на коришћење, а онда, после два или три месеца, откупљени од стране људи који су једва годину дана радили на функцији министра, а онда су се одједном нашли у поседу некретнине вредне 100, 200 или 300.000 марака. Мислим да је логично и праведно да највећи део тог износа буде враћен народу.

Као доказ да мислим озбиљно, ми ћемо укинути могућност откупа функционерских станови. Надам се да ће ова скупштина једногласно изгласати одлуку да никада више у Србији неко ко је годину, две или три или четири на функцији, не може да добије стан у власништво, јер га не могу добити ни људи који по 30, 40 година вредно раде, као лекари, као инжињери, као земљорадници, као занатлије. Ова скупштина и ова влада мора да дели судбину свога народа, пре свега у оном финансијском делу. Ми нећемо организовати лов на вештице, али нећемо дозволити да финансијски клан старог режима трајно задржи новац опљачкан од народа.

Наравно, паралелно са тим повећајмо одлучну борбу против организованог криминала који делује у нашем друштву, пре свега, у домену

отмица људи, наплаћивања рекета, трговине наркотицима, шверца нафтом и цигаретама, крађом аутомобила. Наравно, наше свођење рачуна са криминалом из прошлости биће уверљиво и добиће општу подршку само ако покажемо одлучност да институционалним механизмима уведемо такву контролу наше владе, такву контролу која ће онемогућити да се те ствари понављају у будућности. Заиста смо одлучни о томе да баш овај мандат ове скупштине уђе у историју српског народа по читавом пакету закона који ће уградити у институције нашег друштва механизме контроле - механизме контроле Владе, механизме контроле државне администрације, механизме контроле финансијског пословања свих државних агенција, јавних предузећа, у свим доменима где се нешто купује и где се нешто продаје. Парламент ће бити преко својих комисија укључен у то и независне кредитилне институције и институти ће бити укључени у то. Узећемо искуства свих земаља које су пролазиле кроз транзицију, искуства свих земаља које су познате у свету по борби против корупције и злоупотреба у државној администрацији и сва та искуства ћемо имплементирати у наше институције.

Ми желимо да поведемо једну истинску кампању за чисте руке и да за две или три године Србија постане земља са најнижом стопом корупције у овом делу Европе. Сада смо међу најкорумпиранијим земљама на свету. То је један велики задатак, једна велика обавеза и изискује велику одлучност, изискује вашу подршку. Контрола почиње јавном забраном привилегија функционера, а то значи министара. Рекао сам, нема откупа функционерских станови, нема обављања приватних послова док сте у Влади, нема чланства у добро плаћеним управним одборима за чланове Владе, нема примања скупих поклона. Такође, нема интервенције у судовима, на телевизији, полицији, финансијској полицији, предузећима, царини. Онај министар који назове и интервенише - син ми је ухапшен или приведен, јер је возио у пијаном стану, молим те, ја сам министар или, рођак

ми је итд, тај министар лети из Владе. (Аплауз.)

Ја вам гарантујем, онај министар који назове у РТС и каже - пусти овај прилог или скини овај прилог, њему није место у Влади. Ја се сада обраћам јавности наше земље. Сваки судија који добије такав позив, сваки директор који добије такав позив, нека се јави у Владу Србије, наћи ће се на дневном реду то питање. Ако утврдимо да је истина, мењамо тог министра.

Већ на следећој седници предложићемо парламенту промену Закона о привилегијама функционера. Ви знате да је тај закон донет пре две године и он је требао да функционере Републике Србије обезбеди до краја живота. Нико не може да буде обезбеђен до краја живота као функционер, политички функционер ове земље. У члану постојећег закона је министру за полицију стављено у надлежност да он утврди колико возача, собарица, куварица, чланова обезбеђења треба бивши председник Републике Србије да има. Не може министар за полицију да има овлашћење да додељује привилегије. Те привилегије ће бити законом јасно одређене и оне ће бити као у свакој демократској држави. Пензионисани председник државе је пензионер. Он не може до краја живота да ужива привилегије председника. (Аплауз).

Даме и господо, предстоји нам један процес приватизације наше привреде. Због тога је неопходно успоставити читав низ независних контролних механизама, од парламентарних одбора, који ће контролисати велике случајеве приватизације, тендере, конкурс, до експертских тимова који ће надгледати финансијске операције и сведочити о њиховој коректности. Наш циљ је транспарентна власт, провидна власт, стаклена власт. Наш циљ је да се у овој земљи, за сваки динар који је узет од народа, зна шта се са њим дешава, од оног тренутка кад уђе у буџет, па до оног тренутка када дође до свог крајњег корисника. Финансије су оно поље где је контрола најтежа, али и где је контрола најважнија. Ми имамо намеру да читаво наше друштво и све његове институције укључимо у контролу

финансијских трансакција, које ће се обављати током приватизације.

Парламенту ћемо предложити и једну нову институцију, познату из скандинавских земаља. То је институција народног адвоката, такозваног омбуцмана. То ће бити једна јака институција, са кредибилитетом и угледом, где ће грађани моћи да дају приговоре на деловање јавног сервиса, значи, Владе, њених служби, њених чиновника. Ако изгласате ту институцију, омбуцман ће, вероватно једном месечно, имати право да парламенту подноси извештај о стању у државној администрацији и о свим приговорима које су грађани поднели. Имаће право да покреће иницијативе код редовних и посебних судова. Он ће бити оно место где се грађани могу обратити да се заштите од самовоље државе, јер и демократска држава у овој прелазној фази можда може, преко неких својих чиновника, да прекорачи своја овлашћења. Грађани имају право на заштиту и ми ћемо их охрабрити да ту заштиту траже.

Што је најважније, успоставићемо независно судство, уз независне медије које већ сада у нашој земљи имамо, независно судство ће бити други снажан стуб за контролу власти. Свођење рачуна са злоупотребама старог режима, успостављање механизама за контролу ове власти, представљају један оквир у коме можемо да кренемо са економским реформама. Говорим о процесима који ће се одвијати истовремено, јер економске реформе не могу да чекају. Ми морамо да кренемо са њима одмах. Имамо за њих одређене идеје и планове и у припреми програма за изборну кампању, изнели смо идеје како треба реформисати нашу привреду. Уосталом, углавном на основу тих идеја, добили смо велико поверење грађана.

Наравно, у економији се суочавамо са највећим дефицитима и ту је најтеже покренути ствари са мртве тачке. Ту не зависи све од воље и одлучности. Ту постоји питање технологије материјала, ту постоји питање финансијских дугова, ту постоји питање тешког наслеђа прошлости.

3/5 ЈС/СМ

Међутим, желим да упозорим на једну ствар, а то је да се, бавећи се дневним ургентним проблемима, да не изгубимо визију, да не заборавимо на економски план развоја нашег друштва.

Какву Србију ми заправо желимо? То није Србија преживљавања, то није Србија решавања дневних проблема, где има довољно хране, струје, лекова. То је земља која треба да почива на једној самој идеји, на једној концепцији. За нас је то концепција Србије као земље јаке, средње, грађанске класе, стабилних финансијских, независних породица, доброг образовања, добрих заната, добрих струка, стабилног пензионог осигурања, доброг школства, бесплатног основног и средњег школства, тако квалитетног да људи који то, наша деца која похађају те школе знају исто онолико колико и њихови вршњаци у Европи или Америци. Коначно, земља сигурних, безбедних улица. Да можете своје дете да пошаљете у дикотеку, а да му неко не понуди дрогу на улазу у дискотеку. Земља некорумпираних полиција, земља брзог судства. Ако желите да издјествујете своје право судским путем, да не чекате 10 година, него да постоји један врло ограничен и јасан рок у коме суд мора да реши ваш проблем.

То је Србија коју ми желимо, до те Србије морамо да дођемо паралелно упорним, дневним радом на решавању проблема, али и упорним слеђењем те визије и прављењем основних претпоставки те визије. Доћи ће инвестиције у нашу земљу, у то нема сумње. Побољшаће се финансијска ситуација нашег становништва, у то нема сумње. Међутим, ми треба да поставимо питање зашто долазе инвестиције, који је мотив људи који ће да уложе новац у нашу земљу. Људи улажу новац или тамо где је радна снага веома јефтина или тамо где је радна снага веома квалитетна. Људи улажу новац или тамо где су ризици високи и зарада висока или тамо где су услови веома стабилни, где зарада није висока, али на дужи временски рок је веома знатна.

Питање је да ли ми желимо да будемо земља јефтине радне снаге, нека врста радничког предграђа Европе са могућностима брзе зараде и високих ризика, или желимо да будемо земља висококвалификоване квалитетне радне снаге, земља у којој радна снага није мало плаћена. Наравно, ниже него у средњој и западној Европи, али много више него у другим источноевропским земљама, али земља која привлачи инвестиције својом стабилношћу, својим добрым законима и својим институцијама. Наше опредељење је ово друго. Већ данас када правимо план економског развоја наше земље, ми кажемо, ми хоћемо да будемо земља висококвалификоване радне снаге, земља доброг менаџмента у предузећима, земља поузданих уговора, земља доброг судства и добрих закона.

То је пакет реформи које ми предлажемо као Влада у овом делу који се односи на економску политику. Наравно, на путу ка том стратешком циљу, ми морамо да решавамо и неке тешке текуће проблеме, а један од најтежих је незапосленост и низак животни стандард нашег становништва. По званичним резултатима у Србији, данас је запослено око 2,2 милиона грађана, око 820.000 који се званично воде као незапослени, што је од прилике 27% незапослености. Највиша стопа у Европи. Међутим, уз то и структура запослених није сјајна, јер око 500.000 људи који се званично воде зако запослени, раде у предузећима која су трајно неликвидна. Која би, по нашим важећим прописима морала да иду у стечај. Што значи, 500.000 људи можемо сматрати као условно запослених. То је додатних 15%, и тиме имамо преко 40% незапослених, али од укупног броја запослених који примају плату, 400.000 примају плату из буџета. Значи, практично они људи који у производним организацијама, у организацијама које стварају вишак вредности, раде, а то је једна трећина оних који су запослени у Србији.

То је највећи проблем ове Владе и то је највећи изазов сваке владе у једној таквој земљи. Успех ове Владе ће се мерити пре свега на томе,

да ли ће решити проблем незапослености и то на два начина. Прво, преструктуирањем предузећа, да се преструктуира и радна снага, да тих 2,2 милиона запослених људи постепено буду претворени у људе са квалитетним радним местима.

ПРЕДСЕДНИК: Време.

ДР ЗОРАН ЂИНЂИЋ: Да буду пребачени из оних која су фиктивна у она која су стварна. Треба да решимо питање буџета, тако да он може редовно да исплаћује 1,3 милиона пензија колико има, колика је обавеза ове Владе. Наравно, није доволно преструктуирати запосленост, потребно је отворити нова радна места. За то је потребна обнова технологије и потребна је нова квалификациона структура радне снаге у нашој земљи. За то су потребна велика улагања, али и то су најоправданија улагања, то су улагања у људе, то су улагања у људски капитал, то је шанса за младе људе у земљи који имају амбицију, али то је шанса и за све оне који имају енергију да ураде нешто у свом животу.

Такође, наша највећа брига и друга главна проба јесте животни стандард и куповна моћ нашег становништва. Према званичним подацима, за предходних неколико година, од просечне породичне зараде данас једна четворочлана породица може да плати једва 70% потрошачке корпе. Наше обећање и наш циљ је да ће на крају 2001. године од просечне плате једна просечна четворочлана породица моћи да купи најмање једну целу потрошачку корпу. Оно што очекујемо су велике спољне инвестиције и то у пољопривреду, саобраћајну инфраструктуру и енергетику. Мислим да ћемо на крају следеће године бити поново један од извозника хране, а не увозника као до сада и мислим да можемо да обећамо да наредне године неће бити рестрикција електричне енергије, јер ћемо током ове године извршити генерални ремонт наше електропривреде, први пут у протеклих 10 година. Обезбедићемо значајне кредите за мала и средња предузећа, а већ смо у

разговорима са Европском банком за развој, са Европском заједницом и билатералним разговорима са неколико европских земаља, које су спремне да понуде знатна средства за кредитирање приватне привреде, значи малих и средњих предузећа.

Наша економска стратегија јесте и мора да буде у привлачењу великих инвестиција. После 10 година пропадања, Србији није довољан постепен развој. Србији је потребан необичан развој. Развој који ће да надмаши неку самолинеарну пројекцију нормалног раста. Нама је потребан new deal, нама су потребне велике инвестиције у основе инфраструктуре ове земље, да се обнови технологија, да се покрене производња и да се ова земља постави на здраве ноге. За то је потребан један пакет закона, а ја ћу их навести само у неколко реченица, то је пакет акција ове Владе. Прво, утврдићемо јасно стање финансија, имовине, обавеза и права у Србији. Да се види, ко коме шта дугује, по којој основи шта дугује и на који начин се та дуговања могу решити. Предложићемо закон о враћању одузете имовине, чиме ћемо бар делимично обештетити људе чија је имовина одузимана из идеолошких разлога. Му ту имовину не можемо вратити, али им можемо дати неку накнаду за то, путем учешћа, деоничарског учешћа у предузећима која су можда настала од њихових фирм, путем давања неке адекватне замене за станове и куће које су им одузете или на неки други начин. То је наша обавеза.

Ми не можемо ново право да градимо на старој неправди. Од Савезне владе очекујемо да донесе одговарајуће прописе и да поништи одговарајуће прописе из 1945. године. Такође, очекујемо од Савезне владе да породици Карађорђевић свечано врати држављанство које је одузето 1945. године. (Аплауз.) Сасвим отворено речено, очекујемо да се та најславнија српска породица врати својој кући у Бели двор. (Аплауз.) Друго,

извршићемо финансијску деблокаду привреде, тиме што ћемо међусобна дуговања претворити у сувласништво, репограмираћемо их или ћемо их међусобно компензовати. Треће, успоставићемо јасну власничку структуру, спровођењем Закона о приватизацији и корекцијом постојећих Закона о приватизацији. Тиме ће се променити управљачка структура у нашим предузећима. Данашњи директори, рекох диктатори, људи који немају никакве обавезе, а сва права упропаштавају нашу привреду, они могу да улажу туђи новац, а ако изугубе тај новац није њихов.

5/1

ДР/ВН

11,50 - 12,00

Власници ће одговарати за своју својину и за своје погрешне инвестиционе одлуке ће одговарати својим парама а не парама народа.

Четврто, комплетираћемо законодавство које омогућава неометано пословање по стандардима Европске заједнице. Ми желимо да се прилагодимо Европској заједници и њеном законодавству да би смо за 10 година, најкасније, постали члан Европске заједнице.

Пето, успоставићемо нову пореску политику. Већ у овом наредном буџету смањићемо приходе који долазе од пореза и доприноса на лична примања. Поједноставићемо порески систем, а онај новац који недостаје надокнадићемо строгом контролом трговине и промета нафтним дериватима, цигаретама, алкохолом, и другом акцизном робом.

У свему, драге колеге, ово је влада великих намера и великих реформи. Она је састављена из два дела. Један део чини неку врсту тима за стратегију и приоритете, тима који ће да надгледа реформе, да их концептира, да комуницира о томе сва јавношћу, и то су председници странака Демократске опозиције Србије у Влади Србије, углавном на местима потпредседника.

Други део владе чине експерти, људи који су своје знање стекли пре свега у свету праксе а само делимично у свету теорије. Неколицина њих имају и успешну каријеру у највећим светским компанијама. Они су дошли да би помогли својој земљи, али и да би се уписали у листу утемељивача демократске Србије.

Пре него што наведеним њихова имена желим да дам кратак коментар о структури министарства. Нека министарства су, као што сте прекјуче видели, спојена, а нека су прекомпонована, нека друга су трансформисана у секретаријате и агенције.

Као непотребно укинуто је Министарство за информисање, јер у демократској Србији нема цензуре. Пријава листова може се обавити у Министарству за правду. Онај ко испуњава законске услове за то добиће

пријаву. Није потребан министар да арбитрира о томе шта треба медији у Србији да раде.

Министарство за бригу о породици на логичан начин је приодато Министарству за социјалну политику, јер српска држава треба да се меша само у оне породице које имају проблеме, пре свега социјалне проблеме. Држава не треба да се меша у породице које могу да своје проблеме решавају и без државе. Ми смо либерална и демократска држава.

За нашу дијаспору имамо неколико владиних институција. Није неопходно министарство. Посебне реакције је изазвала будућност екологије и спорта у овој влади. Намера наше владе је да у наредних шест месеци оснује министарство за управљање природним ресурсима и за заштиту животне средине. То је озбиљно министарство које неће само мерити загађеност ваздуха и последице еколошких катастрофа, него ће планирати природне ресурсе ове земље, као што су вода, као што су еко системи, као што су шуме.

На жалост и такво је стање, један део надлежности тог министарства је данас уткано у надлежност министарства за пољопривреду, за здравство, за урбанизам. Да би се дефинисала права надлежност тог новог министарства потребно је извесно време. Ми планирамо да у наредних шест месеци предложимо скупштини формирање тог министарства.

Што се тиче Министарства за спорт, за врхунски и аматерски спорт, имамо Савезно министарство. Део који се односи на физичку културу је у надлежности Министарства просвете, док је комерцијални спорт у надлежности својих клубова и својих навијача.

Не видим разлог да постоји републичко министарство за спорт. Доста су политичари седели у управним одборима и на свечаним трибинама. Мислим да је то време прошло. (аплауз) Они који за тим жале нека купе улазнице и нека гледају утакмице са другим навијачима.

Доста је било приговора на ову структуру министарства. Мислим да и овако редукована влада има превише министарства. Мислим да тенденција треба да буде да смањимо број министарства у будућности и да покушамо да владу растеретимо оног дела посла који могу да обављају друге организације у нашем друштву, као што је то случај у другим модерним земљама.

Они који жале за министарствима нека кажу ко треба да плаћа та министарства и одакле тај новац, и ако треба да смањимо број министарства, којих је било 24, која треба да укинемо. Ми смо покушали да овим преструктуирањем министарства назначимо правац реформи и државне управе. Наш циљ је да се у будуће, за две или три године, реформише државна управа у Србији, да влада има још мање министарства, да се у међувремену постави систем агенција који ће онда обављати одређене послове, које ће делимично бити независне по узору на неке скандинавске земље које имају добра искуства у тој области.

Сада долазим до биографије, основних података, чланова Владе, најпре потпредседника Владе:

Жарко Кораћ, рођен 1947. године у Београду, дипломирао, магистрирао и докторирао на Одељењу за психологију Филозофског факултета у Београду, где данас ради као професор. Био је посланик у Скупштини Србије од 1993. године до 1997. године.

Небојша Човић, рођен 1958. године у Београду, дипломирао на Машинском факултету у Београду, магистрирао, докторирао 2000. године на истом факултету. Од 1990. године налази се на месту генералног директора ФМП-а, 1994. године је изабран за градоначелника Београда. Основач је и председник Демократске алтернативе. Ожењен је и отац двоје деце.

Душан Михајловић, потпредседник Владе, рођен 1948. године у Ваљеву, дипломирао на Правном факултету у Београду. Био савезни посланик и председник Одбора за кредитна и монетарна питања Већа

република у Савезној скупштини 1992 до 1996. године. Један је од оснивача Нове демократије.

Јожеф Каса, рођен 1945. године у Суботици, дипломирао на Економском факултету, председник СО Суботица од 1989. године, републички посланик је од 1992. године. Тренутно је посланик у Већу република Савезне скупштине и председник Савеза војвођанских мађара од 1995. године.

Момчило Перишић, генерал-пуковник, рођен 1944. године у Коштунићима код Горњег Милановца, завршио Војну академију копнене војске, артиљеријски род, Командно-штабну академију и Школу националне одбране, а дипломирао психологију. Начелник Генералштаба Војске Југославије је од 1993. до 1998. године, ожењен и отац двоје деце.

Александар Правдић, рођен 1958. године у Милановцу. дипломирао на Економском факултету у Београду, од 1996. године одборник у СО Горњи Милановац, а тренутно је на функцији председника Општине Горњи Милановац. Један је од оснивача и потпредседника Демократске странке Србије.

Вук Обрадовић, рођен 1947. године у селу Конџаљ у Топлици, завршио је Војну академију копнене војске, Високу војно-политичку школу и Командно-штабну школу оператике као најбољи у својој генерацији. Доктор је војно-политичких наука. Био је најмлађи генерал ЈНА, народни посланик у Већу република Савезне скупштине, оснивач и председник Социјалдемократије. Ожењен је и отац двоје деце.

Министри - Божидар Ђелић, министар за финансије и економију, рођен 1965. године у Београду. Дипломирао је 1987. године на водећој француској бизнис школи и на Институту политехничких наука у Паризу. 1987. године магистрирао је економију на Високој школи друштвених наука. 1991. године је магистрирао финансије, стратегију, макроекономију и међународне односе на Харвардској школи на Кембриџу.

Од 1993. године до октобра 2000. био је на Кембриџу. Тренутно је шеф експертске групе у Савезној влади, ожењен је и отац двоје деце.

Горан Новаковић, министар за енергетику и рударство, рођен 1959. године у Загребу. Дипломирао је на Грађевинском факултету у Београду. Магистрирао је менаџмент на Масачусет институту за технологију. Водио је тим за сирову нафту и нафтине деривате. Руководио је компанијом која се бавила трговином нафтом и нафтним дериватима у Каспијском региону, Африци и Русији. Био је шеф московске канцеларије у Еирон. Водио гас, струју, нафту, инвестиције компанија бившег Совјетског Савеза.

Војислав Милановић, министар вера, рођен 1947. године у Апатину, дипломирао је и магистрирао 1974. године, докторирао 1978. године на Грађевинском факултету у Београду. Професор је на Грађевинском факултету. Од 1985. године ради на Храму Светог Саве у Београду у својству протонеимара. У прелазној републичкој влади био је заменик министра грађевина.

Горан Питић, министар за економске односе за иностранство, рођен је 1961. године, дипломирао и магистрирао, и докторирао 1993. године на Економском факултету у Београду. Добио диплому магистра економских наука на Економском факултету Универзитета у Торонту. Радио као доцент на Економском факултету у Београду од 1986. године. Директор је Сектора за економска истраживања на Економском институту у Београду. Од 2000. године је шеф катедре за постдипломски курс о транзицији и реконструкцији у алтернативној академској мрежи.

Александар Влаховић, министар за реструктуирање привреде и приватизацију. Рођен је 1963. године у Београду, дипломирао је 1987. године у Београду, а 2000. године је постављен на место генералног директора "Дилојт-туш" Југославија, укључујући и Републику Српску. Члан је Удружења америчких проценитеља, међународног Удружења рачуновођа,

Удружења југословенских економиста и Удружења југословенских проценитеља, ожењен је и отац двоје деце.

Марија Рашета-Вукосављевић, министар за саобраћај и телекомуникације, рођена 1962. године, дипломирала на Грађевинском факултету у Београду, запослена на Саобраћајном институту ЦИП од 1990. године, као водећи пројектант у Заводу за конструкције. Удата је, мајка двоје деце.

Гашо Кнежевић, министар за образовање, рођен 1953. године у Београду. Дипломирао је, магистрирао и докторирао 1987. године на Правном факултету у Београду.

Тренутно запослен на Правном факултету у Београду, у звању ванредног професора. Истовремено је посланик у Већу грађана Савезног парламента. Члан је Председништва Грађанског савеза Србије, ожењен, отац двоје деце.

Горана Матковић, министар за социјална и борачка питања. Рођена је 1960. године у Београду. Дипломирала, магистрирала на Економском факултету у Београду, а докторирала 1992. на Филозофском факултету у Београду. Од 1984. запослена на Економском институту у Београду, а 1996. постаје директор Центра за међународне пројекте. Од 1995. предаје на постдипломским студијама на Економском факултету у Београду.

Драган Домазет, министар за науку и технологију. Рођен је 1947. године у Нишу, где је дипломирао на Техничком факултету, на смеру за производно машинство. Магистрирао је и докторирао на Машинском факултету у Нишу, где је изабран за редовног професора на катедри за производно машинство. Последњих шест година предавао је на постдипломским студијама на Машинском факултету Технолошког универзитета у Сингапуре.

Драгослав Шумарац, министар за грађевину, рођен 1955. године у Рашки, дипломирао 1979., магистрирао 1983., а докторирао 1987. на Универзитету "Илиноис" у Чикагу. Од 1998. године редовни је професор на Грађевинском факултету. Ожењен, отац троје деце.

Обрен Јоксимовић, министар за здравство, рођен 1952. године у селу Кочевље, Босна и Херцеговина. Дипломирао на Медицинском факултету у Београду 1979., специјализирао општу хирургију 1988., а 1997. стиче звање примаријуса. Седам година био је начелник Службе хирургије у Здравственом центру - Пожаревац. Члан је Политичког савета Демократске странке Србије. Ожењен, отац четворо деце.

Бранислав Лечић, министар за културу, рођен 1955. године у Шапцу, дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду 1978. Један је од оснивача најзначајнијих алтернативних позоришних група, које су битно утицале на позоришни живот у земљи. Члан је Југословенског драмског позоришта од 1980. године. Играо је у многим позоришним представама, филмовима, ТВ драмама и серијама. Ожењен, отац двоје деце.

Владан Батић, министар правде, рођен 1949. године у Обреновцу, дипломирао 1972. године, докторирао 1981. на Правном факултету у Београду. Био је посланик у два сазива Народне скупштине Србије. Оснивач је и председник Демохришћанске странке Србије. Председник је Посланичке групе ДОС-а у Савезној скупштини. Ожењен је, отац троје деце.

Драган Миловановић, министар за рад и запошљавање, рођен је 1955. године у Београду, по професији металац и пред завршетком студија машинства. Од 1975. године запослен у предузећу ИМТ. Од 1996. налази се на месту председника Асоцијације слободних и независних синдиката. Ожењен, отац троје деце.

Драган Веселинов, министар пољопривреде, рођен 1950. године. Редовни професор политичких наука у Београду и почасни професор Колеџа Светог Антонија лондонског Универзитета. Политички активиста од 1980. године. Од 1996. је председник Коалиције Војводина. Аутор је многих научних књига, чланака и студија. Отац двоје деце.

Слободан Милосављевић, министар за промет, туризам и услуге, рођен 1965. године у Београду. Дипломирао 1990. године и магистрирао 1996. на Економском факултету у Београду. Завршава докторску дисертацију на Економском факултету у Београду. Од 1997. обавља послове директора Центра за коњуктурна истраживања и макроекономске анализе у Институту за тржишна истраживања. Ожењен је, отац једног детета.

То је, драге колеге посланици, даме и господо, програм наше владе и то су људи који треба да га спроведу у дело. Најмање што можемо да обећамо у овој тешкој ситуацији јесте да ће то бити Влада брзине, ефикасности и демократске транспарентности.

На сваки проблем ћемо реаговати одмах, рећи ћемо истину и предложити решење, и што је најважније, нећемо лагати и нећемо красти. Ми се овде пред вами обавезујемо (аплауз).

Додуше, ми немамо чаробни штапић. Оно што имамо, то смо ми, наше знање и наша енергија, то је народ у Србији и његова енергија. Уз подршку овог парламента, уз подршку грађана Србије, ја сам сигуран да ћемо остварити све оно што смо наутили и што сам изнео у овом програму.

Хвала вам на стрпљењу (аплауз).